

[Bolvig]

Jeg kan ikke forstå, at den danske regering ikke vil følge opfordringerne fra Helsinki-gruppen, fra Charter 77-bevægelsen, fra Andréj Sakharov eller fra Amnesty International. Gør det ikke indtryk, hr. udenrigsminister, at Amnesty International allerede i efteråret påviste, at man i den sovjetiske hovedstad planlagde at flytte befolkningsgrupper, som var kritiske over for det sovjetiske system, fjerne dem fra Moskva, at man var i færd med at opbygge Potemkinkulisser? Fører det ikke tankerne tilbage til Berlin i 1936, hvor også dr. Goebbels og Hitler gav en forfulgt og ydmyg jødisk befolkningsgruppe et par ugers frikvarter fra forfølgelse?

Vil regeringen virkelig uden en rådgivning lade vore idrætsudøvere marchere ind på det olympiske stadion hilsende de sovjetiske dignitarere, som har givet ordre til overfaldet på Afghanistan, vel vidende at i samme øjeblik de marcherer ind på dette stadion, er sovjetiske tropper i færd med at hærge og voldtage Afghanistan, vel vidende at der er flere og flere beretninger, der taler om anvendelse af benzinelébomber, om anvendelse af kemiske krigsmidler, vidende at der er mindst 800.000 flygtninge, som lever i elendighed på den anden side af grænsen i Pakistan?

Sport og politik har altid været blandet sammen, uanset hvad der siges, det har det været lige siden de klassiske lege, hvor der også var demonstrationer mod tyranner som Dionysios fra Sicilien.

En hærske af overtalere er sendt fra Sovjetunionen rundt til en lang række lande for at lægge pres på dem, for at de skal komme til det planlagte sovjetiske gigantstævne. Vi har også eksempler fra Danmark på, at sport og politik er blandet sammen. Et lille, men meget karakteristisk: et dansk rejsebureau, som opfordrer den danske befolkning til at tage til Moskva under de olympiske lege – det har til huse i Land og Folks bygning – skriver ganske tydeligt: for første gang skal de olympiske lege afholdes i et socialistisk land; da det er velkendt, at Sovjetunionen er den store medaljetager, vil det blive en helt usædvanlig pragtfuld oplevelse.

Om vi kan lide den amerikanske beslutning eller ej, så synes jeg, vi må erkende, at efter præsident Carters beslutning vil en dansk deltagelse i Sovjetunionen blive brugt politisk, den vil blive taget til indtægt for de sovjetiske synspunkter, og det vil over for

den misinformede sovjetiske befolkning blive gjort klart, at USA står isoleret. Er det det, vi ønsker? Havde det været Rumænien, Jugoslavien, Østrig eller Sverige, er der ikke én i dette ting og i den danske befolkning – eller kun meget få – der kunne drømme om, at danske idrætsudøvere skulle deltage i sådan en propagandaforestilling. Vi svigter ikke kun USA, men især de humane principper, hvorpå vi har bygget vores samfund op – de principper, vi normalt hylder, og som vi er enige om at hylde. Har jeg ikke ret, hvis jeg slutter med et frit citat af Kumbel, som jeg synes siger det aldeles klart:

»Når vi la'r vort ansvar ligge
tror vi vist,
vi har det ikke.«

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne takke for denne debat, hvor jeg med tilfredshed har konstateret, at langt de fleste partier er enige med regeringen i det synspunkt, at idrættens organisationer selv må træffe deres beslutning om deltagelse eller ikke-deltagelse i de olympiske lege.

Den kraftigste protest over for denne holdning er som ventet kommet fra det konservative folkepartis ordfører, og her formåede hr. Ninn-Hansen mig til at tænke historisk: »Hvorfor ikke lære af historien?«, siger hr. Ninn-Hansen og mener, at det er jeg ikke indstillet på. Jeg kan give hr. Ninn-Hansen et eksempel på, at det modsatte er tilfældet. Men jeg interesserer mig også i meget høj grad for samtidshistorie og ikke alene for, hvad vi kan lære af historien over et længere spænd af tid.

Hr. Ninn-Hansen sagde i sin ordførertale som afslutning, at en ansvarlig regering ikke bør overlade en beslutning, som har udenrigspolitiske konsekvenser, til idrætsorganisationerne. I denne sammenhæng vil jeg gerne tillade mig at citere fra Ekstra Bladet den 17. januar d.å. en udtalelse fra det konservative folkepartis leder, hr. Poul Schlüter, som her siger:

»Jeg mener, det må overlades til idrætsfolkene selv at tage stilling til spørgsmålet, og jeg vil fraråde, at man fra de politiske myndigheders side blander sig i disse overvejelser.«